

atter har sin Frihed, om jeg saa maa sige. At man nemlig ikke nu har sin Frihed lige overfor dette Spørgsmaal, maa jo ikke fortaas saaledes, at man ikke her i Thinget skulde kunne gaa ind paa at gjøre Forandring deri. Seg skal paa ingen Maade og allermindst her falde paa at sige, hvor Grændsen skulde være for, hvor Thinget kunde forandre; men jeg holder mig kun til, hvad Thinget maatte ville forandre; der er jo nemlig en lille Nuance imellem de to Ord's Udtryk. Seg gaar ud fra, at Thinget ikke kan ville forandre noget Saadant, naar der er taget en Bestemmelse som den, der toges for tre Aar siden, hvorefter der siden har staaet paa Finantslovsforlaget: Af et Aaarigt Tilskud paa 250,000 Rd. bevilges der for — og der nævnes da det paa-gjældende Aar — første, andet osv. Bidrag 50,000 Rd. Naar man saaledes har taget en Beslutning om et Tilskud af 250,000 Rd., som der staar i Finantsloven, saa synes det mig, man har søgt at gjøre det saa klart som muligt, at man derved vilde gjøre det af med denne Mellemtid af 5 Aar, og at man vilde være fri for at have noget Videre med Sagen at gjøre. Dette blev ogsaa til Overflødighed gjentaget fra alle Sider, idet man fra alle Sider lykønskede sig til, at man nu saalænge var sluppen fri for denne Sag. Dnsset derom er imidlertid ikke gaaet i Opsyndelse, men den Gang gif man sikkert ud fra, at man kunde gjøre Regning paa, at dette Spørgsmaal først kunde komme frem igjen, naar den hele Sag om en ny Ordning paany kom til at ligge for efter 5 Aars Forløb. Saaledes var ganske bestemt Stillingen. Naar man nu vil sige, at der skulde være en aldeles overveiende Grund til at gjøre dette Brud paa den Ordning, man har staaet fast, forekommer det mig, at det er langt fra, at en saadan Grund ligger i det, der er kommet frem. Man har, som den ærede Ordfører bemærkede, priist Theatrets Bestyrelse for de Resultater, som den i økonomisk Henseende har frembragt, og man kan sige, at det ikke er mere end en smukt Billighed, at der et Sted fra ydes Theatret en Pris i saa Henseende; den kommer naturlig fra Rigsdagens eller fra Folkethingets Side. Idet Theatret jo fra andre Sider ganske vist ikke høster Pris derfor, er det godt, at det fra et Sted har faaet denne Pris, men jeg tilhaar, at Glæden, som ogsaa den ærede Ordfører bemærkede, vilde forsvinde, naar Anvendelsen af denne Pris blev, at man tog 20,000 Rd. fra Theatret. Seg tror da, at det vilde foretrække Ubehagelighederne i Glæden, som Intet tage fra det, for Behagelighederne, som koste 20,000 Rd. Der er forøvrigt heller ikke nogen Grund til at tage disse 20,000 Rd. deri, at man kan paavise, at Theatrets Indtægter ere blevne større, thi tror man da ikke, at dets Udgifter ogsaa med Nødvendighed blive større? Tror man ikke, at en saadan stærkere Drift, for at bringe Indtægterne op, ogsaa absolut maa fremkalde betydelig større

Udgifter, som Theatret maa afholde, og som det netop var Meningen med den hele Ordning at lade Theatret kunne afholde paa en passende Maade, uden at komme til Rigsdagen dermed? Det var Meningen, at man vilde se, hvorledes Forholdet kunde stille sig, naar Theatret havde Frihed til at anvende sine Kræfter saameget som muligt, medens det paa den anden Side fik Frihed til at anvende det Udbytte, der kom ind, paa den ogsaa i finantsiel Henseende heldigste Maade. En saadan forstærket Virksomhed fremkalder altsaa ogsaa ligesom med Nødvendighed større Udgifter. Dertil kommer, at Theatret selvfølgelig i højeste Maade maa paavirkes af de almindelige Konjunkturer hos os. Theatret bestaar jo ved en Mængde af Personers Kræfter, Personer i Hundredevis, og det kræver en uendelig Mængde Refvisiter af forskjellig Slags. Tror man da ikke, at alle disse Refvisiter ere stegne i Pris for Theatret, og tror man da ikke, at alle disse mangfoldige Personers Krav ere stegne? Der findes vel enkelte af dem, som have rundelige Beløb, men dem er det paa den anden Side nødvendigt for Theatret, baade i kunstnerisk og økonomisk Henseende, at afslæge rundeligt, og der er ved Siden af dem mangfoldige Personer ved Theatret, som have det paa det Allerknappeste, og hvis Indtægter ligesom Nødvendighed taler for at sørge. Tror man da virkelig, at det er Tidspunktet, i det fjerde Aar, at tage 20,000 Rd. fra Theatret, naar, som sagt, Spørgsmaalet om hele Theatrets Stilling om 2 Aar vil komme til at ligge for.

**Ansvar:** Det, som jeg har bedet om Ordet for at omtale, har den ærede Kultusminister allerede i alt Fald kortelig berørt. Seg tror imidlertid, at det kan have sin Nytte, at de Betragtninger, som af ham bleve fremsatte, ogsaa blive fremsatte fra en anden Side og navnlig fra selve Thingets Side. Naar den ærede Ordfører paa det Hjertals Begne, som under Nr. 72 i Betænkningen har fremsat en forandret Opstilling af de Beløb, der, som han yttrede, af Staten blive anvendte paa aandelige Formaal, har troet at kunne tilveiebringe større Klarhed over dette Punkt, skal jeg, ligesom den ærede Minister, sige, at jeg ikke tror, at der for dem, som kunne faae Klarhed i disse Forhold, har foreligget den allerringeste Vanskelighed ved at skaffe sig den, idet Statsregistret i den allerstørste Udførlighed indeholder alt Nødvendigt til at skaffe sig enhverformodt Oplysning, som i den Henseende kunde være ønskelig. Seg skal imidlertid tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at den her givne Opstilling maatte kan fremkalde en Uklarhed fra en anden Side. Vi ere nemlig saa lykkelig stillede her i Landet, at vi have vore Forfædre at takke for den allerstørste Del af det, vi udgive til de høiere aandelige Interesser. Det er en Arv, vi have modtaget fra vore Forfædre, og som jeg mener, at vi ere vore Forfædre ansvarlige